VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2010. gada 18. jūnijā *

Lieta T-549/08

Luksemburgas Lielhercogiste, ko pārstāv M. Fiša [*M. Fisch*], pārstāve, kurai palīdz P. Kinšs [*P. Kinsch*], *avocat*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv A. Steiblīte [*A. Steiblytė*] un B. Konte [*B. Conte*], pārstāves,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — franču.

par prasību atcelt Komisijas 2008. gada 24. septembra Lēmumu C(2008) 5383, kas attiecas uz Eiropas Sociālā fonda (ESF) starpposma maksājumu apturēšanu vienotajā plānošanas dokumentā Kopienas strukturālajai palīdzībai atbilstoši mērķim Nr. 3 Luksemburgai, un Komisijas 2008. gada 6. oktobra Lēmumu C(2008) 5730, kas attiecas uz starpposma maksājumu apturēšanu atbilstoši Kopienas iniciatīvas programmai par cīņu pret diskrimināciju un nevienlīdzību saistībā ar darba tirgu (*EQUAL*) Luksemburgai.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja E. Martinša Ribeiru [*E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Papasavs [*S. Papasavvas*] un N. Vāls [*N. Wahl*] (referents),

sekretāre T. Veilere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 4. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 EKL 147. panta pirmajā daļā Eiropas Kopienu Komisijai ir uzticēts vadīt Eiropas Sociālo fondu (ESF), kas izveidots saskaņā ar EKL 146. pantu. ESF saskaņā ar EKL 159. panta pirmo daļu ir viens no struktūrfondiem.

2 Atbilstošās tiesību normas, kas reglamentē struktūrfondus, it īpaši palīdzības mērķus, organizāciju, darbību un īstenošanu tāpat kā Komisijas un dalībvalstu lomu un kompetenci šajā jomā, attiecībā uz plānošanas laika posmu no 2000. līdz 2006. gadam, kas tiek aplūkots šajā gadījumā, galvenokārt ir iekļautas Padomes 1999. gada 21. jūnija Regulā (EK) Nr. 1260/1999, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par struktūrfondiem (OV L 161, 1. lpp.).

3 Saskaņā ar minētās regulas 9. panta n) punktu "vadošā iestāde" ir jebkura valsts vai privāta iestāde vai institūcija valsts, reģionālajā vai vietējā līmenī, ko ieceļ dalībvalsts, vai arī dalībvalsts, ja tā pati veic šo funkciju, pārvaldot palīdzību saskaņā ar šīs regulas mērķiem. Šīs regulas 9. panta o) punktā "maksātāja iestāde" ir definēta kā "viena vai

vairākas valsts, reģionālas vai vietējas iestādes vai institūcijas, ko ieceļ dalībvalstis, lai sagatavotu un iesniegtu pieteikumus maksājuma saņemšanai un saņemtu maksājumus no Komisijas".

4 Regulas Nr. 1260/1999 34. panta 1. punkta f) apakšpunktā ir paredzēts, ka vadošā iestāde ir atbildīga par no palīdzības finansēto darbību pareizumu, it īpaši ieviešot iekšējo kontroli saskaņā ar pareizas finanšu vadības principiem.

5 Regulas Nr. 1260/1999 38. pantā ir noteikts:

"1. Neierobežojot Komisijas pienākumu izpildīt Eiropas Savienības vispārējo budžetu, dalībvalstis pirmām kārtām uzņemas atbildību veikt palīdzības finanšu kontroli. Šim nolūkam to veiktie pasākumi ietver:

a) pārbaudi par to, vai ir izveidota vadības un kontroles kārtība un vai to īsteno tā, lai nodrošinātu Kopienas fondu efektīvu un pareizu izmantošanu;

b) Komisijas nodrošināšanu ar šīs kārtības aprakstu;

c) to, ka tiek nodrošināta palīdzības vadība saskaņā ar visiem attiecīgajiem Kopienas noteikumiem un ka fondi, kas nodoti dalībvalstu rīcībā, tiek izmantoti saskaņā ar pareizas finanšu vadības principiem;

d) apliecinājumu tam, ka izdevumu deklarācijas, ko iesniedz Komisijai, ir precīzas un nodrošina to, ka tās sagatavo, izmantojot grāmatvedības sistēmas, kas pamatotas uz pārbaudāmiem apliecinošiem dokumentiem;

e) pārkāpumu nepieļaušanu, atklāšanu un novēršanu, paziņošanu par tiem Komisijai saskaņā ar noteikumiem un Komisijas informēšanu par administratīviem un tiesas procesiem;

f) kad attiecīgais palīdzības projekts ir noslēdzies, Komisijas iepazīstināšanu ar deklarāciju, ko sagatavo fiziska persona vai iestāde, kas savā darbā ir neatkarīga no ieceltās vadošās iestādes. Šajā deklarācijā apkopo iepriekšējo gadu pārbaužu slēdzienus, izvērtē pamatotību pieteikumam par galīgā saldo maksājumu un galīgajā izdevumu apstiprinājumā ietverto darījumu likumību un pareizumu. Dalībvalstis var pievienot šim sertifikātam savu atzinumu, ja uzskata to par nepieciešamu;

g) sadarbību ar Komisiju, lai nodrošinātu Kopienas fondu izmantošanu saskaņā ar pareizas finanšu vadības principiem;

h) jebkādu zaudējumu, kas radušies atklāta pārkāpuma rezultātā, atlīdzināšanu un, vajadzības gadījumā, procentu iekasēšanu par kavētiem maksājumiem.

2. Komisija, būdama atbildīga par Eiropas Kopienu [Eiropas Savienības] vispārējā budžeta izpildi, rūpējas par to, lai dalībvalstīs sekmīgi darbotos vadības un kontroles sistēmas, kas nodrošina efektīvu un pareizu Kopienu fondu izlietojumu.

Šā iemesla dēļ, neierobežojot tās pārbaudes, ko veic dalībvalstis saskaņā ar valsts normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, Komisijas amatpersonas vai darbinieki, saskaņā ar kārtību, kurai piekrīt dalībvalsts attiecībā uz 3. punktā aprakstīto sadarbību, veic pārbaudes uz vietas, tostarp izlases veida pārbaudes, fondu finansētajām darbībām, kā arī vadības un kontroles sistēmām, par to brīdinot vismaz vienu darbdienu iepriekš. Komisija paziņo par to attiecīgajai dalībvalstij, lai saņemtu no tās visu nepieciešamo palīdzību. Attiecīgās dalībvalsts amatpersonas vai darbinieki drīkst piedalīties šajās pārbaudēs.

Komisija var pieprasīt attiecīgajai dalībvalstij veikt pārbaudi uz vietas, lai apstiprinātu viena vai vairāku darījumu pareizumu. Komisijas amatpersonas vai darbinieki drīkst piedalīties šajās pārbaudēs.

3. Komisija un dalībvalstis uz divpusēju administratīvu pasākumu pamata sadarbojas, lai saskaņotu pārbaužu plānus, metodes un izpildi, palielinot to lietderību. Tās nekavējoties apmainās ar veikto pārbaužu rezultātiem.

Vismaz vienreiz gadā un katrā ziņā pirms gada ziņojuma, ko paredz 34. panta 2. punkts, izskata un izvērtē:

a) dalībvalsts un Komisijas veikto pārbaužu rezultātus;

b) visas atsauksmes no citu valstu vai Kopienas kontroles iestādēm vai institūcijām;

c) pamanīto pārkāpumu finansiālās sekas, veiktos vai vēl veicamos pretpasākumus, lai tās labotu un, ja nepieciešams, izmaiņas vadības un kontroles sistēmās.

4. Pēc šīs pārbaudes un novērtējuma, neierobežojot pasākumus, ko nekavējoties veic dalībvalsts, kā to paredz šis un 39. pants, Komisija var izteikt apsvērumus, jo īpaši attiecībā uz atklāto pārkāpumu finansiālajām sekām. Šos apsvērumus adresē dalībvalstij un attiecīgajai konkrētās palīdzības vadošajai iestādei. Šiem apsvērumiem, ja nepieciešams, pievieno lūgumu veikt korektīvus pasākumus, lai labotu konstatētās nepilnības vadībā un novērstu atklātos pārkāpumus, kas vēl nav izlaboti. Dalībvalstij ir iespēja komentēt šos apsvērumus.

Pēc tam, kad dalībvalsts ir vai nav atbildējusi, Komisija pieņem secinājumus, dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus līdz noteiktam termiņam, atbilstīgi Komisijas prasībām un informējot Komisiju par paveikto.

5. Neskarot šo pantu, Komisija pēc pienācīgas pārbaudes var apturēt visus starpposma maksājumus vai to daļu, ja tā konstatē, ka attiecīgie izdevumi ir saistīti ar nopietniem pārkāpumiem, kas līdz šim nav novērsti, un ir steidzīgi jārīkojas. Komisija informē attiecīgo dalībvalsti par šo rīcību un tās iemesliem. Ja pēc pieciem mēnešiem apturēšanas iemesli vēl pastāv vai attiecīgā dalībvalsts nav paziņojusi Komisijai, kādus pasākumus tā ir veikusi, lai novērstu šo nopietno pārkāpumu, piemēro 39. pantā izklāstītos noteikumus.

6. Trīs gadu laikā pēc galīgā saldo maksājuma, ko veic Komisija attiecībā uz jebkuru palīdzību, ja saskaņā ar divpusējo administratīvo kārtību nenolemj citādi, atbildīgās iestādes saglabā visus izdevumus apliecinošos dokumentus (oriģinālus vai kopijas uz

vispāratzītiem informācijas nesējiem, kuru atbilstība oriģinālam ir apliecināta) un kvītis saistībā ar šo palīdzību, lai tās būtu pieejamas Komisijai. Šo periodu var pārtraukt vai nu tiesvedība, vai pienācīgi motivēts Komisijas pieprasījums."

6 Regulas Nr. 1260/1999 39. pants ar virsrakstu "Labojumi finansējumā" ir formulēts šādi:

"1. Dalībvalstis pirmām kārtām ir atbildīgas par pārkāpumu izmeklēšanu, rīkojoties saskaņā ar faktiem par jebkurām nozīmīgām izmaiņām, kas ietekmē palīdzības īstenošanas un pārraudzības raksturu vai nosacījumus, kā arī rada vajadzību veikt finanšu korekciju.

Dalībvalsts veic vajadzīgo finanšu korekciju saistībā ar atsevišķiem vai sistemātiskiem pārkāpumiem. Korekcijas, ko veic dalībvalsts, izpaužas kā pilnīga vai daļēja Kopienas ieguldījuma atcelšana. Tādējādi atbrīvojušos Kopienas fondus dalībvalsts var atkārtoti izmantot attiecīgajai palīdzībai atbilstīgi kārtībai, kas jānosaka, ievērojot 53. panta 2. punktu.

2. Ja pēc nepieciešamo pārbaužu pabeigšanas Komisija secina, ka:

[..]

c) vadības vai kontroles sistēmā ir nopietni [būtiski] trūkumi, kas var novest pie sistemātiskiem pārkāpumiem,

Komisija aptur attiecīgos starpposma maksājumus un, norādot iemeslus, pieprasa dalībvalstij sniegt paskaidrojumus un, kur tas ir nepieciešams, veikt korekcijas noteiktā laikposmā.

Ja dalībvalsts iebilst pret Komisijas apsvērumiem, Komisija uzaicina dalībvalsti uz noklausīšanos, kurā abu pušu sadarbībā, kas balstās uz partnerības principiem, cenšas panākt vienošanos attiecībā uz šiem apsvērumiem un no tiem izrietošajiem secinājumiem.

3. Beidzoties Komisijas noteiktajam termiņam, ja nav panākta vienošanās un dalībvalsts nav veikusi korekcijas, kā arī ņemot vērā jebkādus dalībvalsts komentārus, trīs mēnešu laikā Komisija var nolemt:

a) samazināt 32. panta 2. punktā minēto avansa maksājumu

vai

b) veikt vajadzīgās finanšu korekcijas, pilnībā vai daļēji anulējot fondu ieguldījumu šai palīdzībai.

Komisija, lemjot par korekciju summu, saskaņā ar proporcionalitātes principu ņem vērā pārkāpuma vai izmaiņu veidu, kā arī dalībvalsts vadības vai kontroles sistēmā konstatēto trūkumu apmērus un to finansiālās sekas.

Ja tā nenolemj rīkoties atbilstoši a) vai b) apakšpunktam, starpposma maksājumu apturēšana tūlīt zaudē spēku.

[..]"

7 Saskaņā ar Komisijas 2001. gada 2. marta Regulas (EK) Nr. 438/2001, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus Padomes Regulai Nr. 1260/1999 attiecībā uz vadības un kontroles sistēmām, ko piemēro no struktūrfondiem piešķirtajai palīdzībai (OV L 63, 21. lpp.), 3. panta a) punktu vadošo iestāžu un maksātāju iestāžu, kā arī starpniecības iestāžu vadības un kontroles sistēmas proporcionāli sniegtās palīdzības apjomam paredz attiecīgās organizācijas funkciju skaidru definējumu, sadalījumu un — ja tas vajadzīgs nevainojamas finanšu darbības nodrošināšanai — funkciju pienācīgu nošķiršanu.

8 Regulas Nr. 438/2001 4. pantā ir paredzēts:

"Vadības un kontroles sistēmās ir paredzētas procedūras, kā pārbaudīt kopīgi finansēto ražojumu un pakalpojumu piegādi, deklarēto izdevumu patiesumu un kā nodrošināt atbilstību attiecīgā Komisijas lēmuma noteikumiem saskaņā ar 28. pantu Regulā [..] Nr. 1260/1999 un attiecīgiem valsts un Kopienas noteikumiem par to, ka izdevumu segšanai būtu tiesības saņemt atbalstu no struktūrfondiem saskaņā ar attiecīgo

palīdzību, valsts pasūtījumu, valsts palīdzību (tostarp noteikumiem par palīdzības uzkrāšanu), vides aizsardzību un iespēju vienlīdzību.

Procedūras paredz to, ka atsevišķu darbību pārbaudes uz vietas tiek protokolētas. Šie ieraksti attiecas uz veikto darbu, pārbaužu rezultātiem un pasākumiem, kas veikti attiecībā uz neatbilstībām. Ja fiziskās pārbaudes vai dokumentu pārbaudes nav pilnīgas, bet veiktas izlases kārtā attiecībā uz dažām darbībām, šajos ierakstos norāda atlasītās darbības un apraksta atlases metodi."

9 Saskaņā ar Regulas Nr. 438/2001 7. panta noteikumiem:

"1. Dalībvalstu vadības un kontroles sistēmas nodrošina pietiekamas revīzijas liecības.

2. Revīzijas liecības uzskata par pietiekamām, ja tās ļauj:

a) saskaņot kopējās summas, kas apliecinātas Komisijai, ar atsevišķiem izdevumu pārskatiem un attaisnojošiem dokumentiem, kas atrodas dažādos administratīvos līmeņos un arī pie galīgajiem saņēmējiem, kā arī, ja šie saņēmēji nav finansējuma adresāti, pie iestādēm vai uzņēmumiem, kas veic darbības; un

b) pārbaudīt pieejamos Kopienas un dalībvalstu naudas līdzekļus un pārvedumus.

Informācija, kas vajadzīga, lai revīzijas liecības varētu uzskatīt par pietiekamām, norādīta I pielikumā.

[..]"

10 Tās pašas regulas 9. pants, kas attiecas uz izdevumu sertificēšanu, ir formulēts šādi:

"1. Sertifikātus attiecībā uz pagaidu un galīgo izdevumu pārskatiem, kas minēti Regulas [..] Nr. 1260/1999 32. panta 3. un 4. punktā, pēc II pielikuma parauga II pielikumā sagatavo kāda persona vai struktūrvienība maksātājā iestādē, kura funkcionāli nav pakļauta nevienam dienestam, kas apstiprina prasības.

2. Pirms konkrēta izdevumu pārskata sertificēšanas maksātāja iestāde pārliecinās, vai ir ievēroti šādi nosacījumi:

a) [vadošā] iestāde un starpniecības iestāde ir izpildīju[šas] prasības, ko izvirza Regula [..] Nr. 1260/1999, jo īpaši 38. panta 1. punkta c) un e) apakšpunkts un 32. panta 3. un 4. punkts, un ievēroju[šas] noteikumus Komisijas lēmumā, kas pieņemts saskaņā ar minētās regulas 28. pantu;

b) izdevumu pārskatā ir uzrādīti vienīgi tie izdevumi:

i) kas patiešām segti attiecīgajā kompensēšanas periodā, [kurš] noteikts lēmumā, un ko seguši attiecīgie galīgie saņēmēji saskaņā [Komisijas 2000. gada 28. jūlija] Regulas (EK) Nr. 1685/2000, [ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1260/1999 attiecībā uz izdevumu kompensējamību Struktūrfondu līdzfinansētās darbībās (OV L 193, 39. lpp.)] [9.] pielikuma 1. noteikuma 1.2., 1.3. un 2. punktu, un kurus var apliecināt kvitēti rēķini vai grāmatvedības dokumenti, kas ir līdzvērtīgs pierādījums;

ii) kas attiecas uz darbībām, kuras izraudzītas finansējumam saskaņā ar attiecīgo palīdzību, ievērojot noteiktus atlases kritērijus un procedūras, un, kurus veicot, visu laiku ir ievērotas Kopienas tiesību normas; un

iii) kas attiecas uz pasākumiem, kam visu valsts palīdzību vajadzības gadījumā oficiāli apstiprinājusi Komisija.

3. Lai vienmēr pirms izdevumu pārskata nodošanas Komisija varētu ņemt vērā to, ka kontroles sistēmām un revīzijas liecībām jābūt pietiekamām, [vadošā] iestāde nodrošina, lai maksātāja iestāde būtu informēta par procedūrām, kuras veiku[šas] [vadošā] iestāde un starpniecības iestādes[, lai]:

a) [..] pārbaudītu preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, uz ko attiecas līdzfinansējums, un deklarēto izdevumu patiesumu;

b) nodrošinātu atbilstību spēkā esošajiem noteikumiem un

c) [nodrošinātu] revīzijas liecības.

4. Ja [vadošā] iestāde un maksātāja iestāde ir viena un tā pati struktūra vai pieder pie vienas struktūras, šī struktūra gādā par to, ka tiek piemērotas procedūras, kas nodrošina 2. un 3. punktā paredzētajiem kontroles standartiem līdzvērtīgus standartus."

Tiesvedības priekšvēsture

11 2000. gada 8. augustā Komisija pieņēma Lēmumu C(2000) 1128, ar ko apstiprina vienoto plānošanas dokumentu Kopienas strukturālajai palīdzībai atbilstoši mērķim Nr. 3 Luksemburgai (CCI 1999LU053DO001), kurā bija paredzētas kopējās izmaksas EUR 93 578 900 apmērā un Kopienas līdzfinansējums ne vairāk kā EUR 39 452 700 apmērā. Šis lēmums pēdējoreiz tika grozīts ar 2007. gada 10. septembra Lēmumu C(2007) 4256, ar kuru kopējās izmaksas tika noteiktas EUR 83 289 224 apmērā un maksimālā ESF finanšu atbalsta summa — EUR 35 576 935 apmērā.

12 Komisija 2001. gada 22. martā pieņēma Lēmumu C(2001) 42, ar ko apstiprina Kopienas iniciatīvas programmu cīņai pret diskrimināciju un nevienlīdzību saistībā ar darba tirgu (*EQUAL*) Luksemburgā (CCI 2000LU050PC001), kurā bija paredzētas kopējās izmaksas EUR 8 800 000 un ESF atbalsts EUR 4 400 000 apmērā. Šis lēmums pēdējoreiz tika grozīts ar 2007. gada 24. jūlija Lēmumu C(2007) 3658, ar kuru kopējās

izmaksas tika noteiktas EUR 8 707 522 apmērā un ESF atbalsts — EUR 4 353 761 apmērā.

13 Ar 2002. gada 7. februāra vēstuli Luksemburgas iestādes atbilstoši Regulas Nr. 438/2001 5. pantam nosūtīja aprakstu, kurā bija raksturotas tās vadības un kontroles sistēmas attiecībā uz palīdzību, kas paredzēta Lēmumā C(2000) 1128, un palīdzību, kura paredzēta Lēmumā C(2001) 42 (turpmāk tekstā — "attiecīgā palīdzība").

14 Laika posmā no 2002. gada 8. līdz 10. jūlijam Komisijas dienesti atbilstoši Regulas Nr. 1260/1999 38. panta 2. punktam, pamatojoties uz Luksemburgas iestāžu nosūtīto aprakstu, veica preventīvu revīziju attiecībā uz plānošanas laika posmu no 2000. līdz 2006. gadam, lai novērtētu vadības un kontroles sistēmu ieviešanu.

15 Ar 2002. gada 22. augusta vēstuli Komisija Luksemburgas iestādēm nosūtīja galīgo revīzijas ziņojumu. Šajā ziņojumā Komisijas dienesti, pamatojoties uz teorētisku pārskatu, bija atzinuši, ka Luksemburgas Lielhercogistes ieviestās vadības un kontroles sistēmas sniedz pietiekamas garantijas, ka tiek ievērots pastāvošais tiesiskais regulējums un vispārēji atzītie labas pārvaldības kritēriji.

16 Revīzijas gaitā, kas tika īstenota 2003. gada 7. un 8. jūlijā, īpaši lai veiktu pārskatu par procedūrām, kas attiecas uz plānošanas laika posma no 1994. līdz 1999. gadam slēgšanu, Komisijas dienesti pārbaudīja arī sistēmas, kuras ieviestas attiecībā uz plānošanas laika posmu no 2000. līdz 2006. gadam.

17 Ar 2003. gada 4. septembra vēstuli Luksemburgas iestādēm tika nosūtīts revīzijas ziņojums, kas attiecas uz šo kontroles uzdevumu. Šajā revīzijas ziņojumā Komisijas

dienesti bija konstatējuši, ka iepriekšējā revīzijas ziņojumā iekļautie ieteikumi kopumā bija ievēroti.

18 No 2004. gada 14. līdz 16. jūnijam Komisija veica revīziju, kas attiecās uz *EQUAL* programmas vadības un kontroles sistēmām. Ar 2005. gada 11. februāra vēstuli tā nosūtīja revīzijas ziņojumu, kas attiecas uz šo revīziju. Saskaņā ar šo revīzijas ziņojumu šīs sistēmas atbilda tiesiskajā regulējumā paredzētajiem kritērijiem, ja vien tiks veiktas tā sauktās "5 %" pārbaudes, kas vēl nav veiktas.

19 Laika posmā no 2007. gada 11. jūnija līdz 13. jūlijam Komisijas dienesti veica vairākas revīzijas, lai, pamatojoties uz nejaušu atlasi, apstiprinātu attiecīgās palīdzības ietvaros ieviesto vadības un kontroles sistēmu uzticamības līmeni. Ar 2007. gada 29. novembra vēstuli revīzijas ziņojums par šo revīziju tika nosūtīts Luksemburgas iestādēm (turpmāk tekstā — "2007. gada 29. novembra revīzijas ziņojums"). Šajā ziņojumā bija norādīts uz būtiskiem trūkumiem attiecīgās palīdzības vadības un kontroles sistēmās saistībā ar vadošās iestādes funkciju nošķiršanu no maksātājas iestādes funkcijām, pirmā līmeņa pārbaudēm, ko veic vadošās iestādes, izdevumu deklarāciju sertificēšanu, kuru veic maksātāja iestāde, un revīzijas liecībām.

20 Ar 2008. gada 16. janvāra vēstuli Luksemburgas iestādes nosūtīja savus apsvērumus par 2007. gada 29. novembra revīzijas ziņojumu.

21 Ar 2008. gada 29. janvāra vēstuli Komisija atgādināja Luksemburgas iestādēm, ka tām ir pienākums atjaunot attiecīgās palīdzības labu pārvaldību, īpaši saskaņā ar labas finanšu pārvaldības principu un ņemot vērā riskus, kas attiecas uz Kopienu budžetu.

22 Ikgadējās sanāksmes laikā 2008. gada 29. februārī Komisija Luksemburgas iestādēm darīja zināmu, ka gadījumā, ja netiek izpildīts pienākums atjaunot attiecīgās palīdzības labu pārvaldību, tā varētu pieņemt lēmumu par starpposma maksājumu apturēšanu.

23 Ar 2008. gada 13. maija vēstuli Komisija norādīja, ka tā saglabā savu nostāju, un atbildēja uz argumentiem, ko Luksemburgas iestādes izteikušas savā 2008. gada 16. janvāra vēstulē. Tā norādīja, ka neviens no 2007. gada 29. novembra revīzijas ziņojumā iekļautajiem ieteikumiem nevarēja tikt "noslēgts", pamatojoties uz sniegto informāciju. Saskaņā ar Regulas Nr. 1260/1999 39. panta 2. punktu Komisija aicināja Luksemburgas iestādes divu mēnešu laikā pēc minētās vēstules saņemšanas darīt zināmus savus apsvērumus, kā arī raksturot korektīvos pasākumus, kas veikti, lai uzlabotu attiecīgās palīdzības vadības un kontroles sistēmu darbību, un vajadzīgās finanšu korekcijas.

24 2008. gada 20. maija sanāksmes laikā, kurā tikās Luksemburgas Galvenās finanšu pārvaldes pārstāvji un Komisijas dienesti, pēdējie minētie sīkāk aprakstīja iemeslus, kas pamato to nostāju attiecībā uz vadības un kontroles sistēmu trūkumiem. Luksemburgas iestādes savukārt norādīja, ka tās saglabā savu nostāju, kas pausta 2008. gada 16. janvāra vēstulē. 2008. gada 17. jūnija sanāksmē, kurā tikās Luksemburgas vadošās iestādes pārstāvji un Komisijas dienesti, vadošā iestāde arī saglabāja savu nostāju.

25 Ar 2008. gada 24. septembra Lēmumu C(2008) 5383, kas attiecas uz Eiropas Sociālā fonda (ESF) starpposma maksājumu apturēšanu vienotajā plānošanas dokumentā Kopienas strukturālajai palīdzībai atbilstoši mērķim Nr. 3 Luksemburgai, un ar 2008. gada 6. oktobra Lēmumu C(2008) 5730, kas attiecas uz starpposma maksājumu apturēšanu atbilstoši *EQUAL* programmai Luksemburgai (turpmāk tekstā abi kopā — "apstrīdētie lēmumi"), Komisija apturēja ESF starpposma maksājumus, kas attiecas uz konkrēto palīdzību. Tā secināja, ka vadības un kontroles sistēmās bija būtiski

trūkumi, kas varēja izraisīt sistemātiskus pārkāpumus Regulas Nr. 1260/1999 39. panta 2. punkta c) apakšpunkta nozīmē saistībā ar minēto palīdzību.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

26 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējās tiesas] kancelejā iesniegts 2008. gada 16. decembrī, Luksemburgas Lielhercogiste iesniedza šo prasību.

27 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

28 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2010. gada 4. marta tiesas sēdē.

29 Luksemburgas Lielhercogistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētos lēmumus,

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

30 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību atzīt par nepieņemamu tiktāl, ciktāl tā attiecas uz Lēmumu C(2008) 5383,

— pārējā daļā prasību noraidīt,

— piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

31 Komisija uzskata, ka šī prasība ir novēlota un tādējādi nepieņemama tiktāl, ciktāl tā ir vērsta pret Lēmumu C(2008) 5383. Saskaņā ar EKL 230. panta piekto daļu prasības atcelt tiesību aktu ir jāiesniedz divu mēnešu laikā no akta paziņošanas prasītājam. Šajā gadījumā Lēmums C(2008) 5383 Luksemburgas Lielhercogistes pastāvīgajā pārstāvniecībā [Eiropas] Savienībā tika saņemts 2008. gada 25. septembrī. Līdz ar to šī prasība ir iesniegta ārpus termiņa tiktāl, ciktāl tā attiecas uz Lēmumu C(2008) 5383.

32 Luksemburgas Lielhercogiste savos dokumentos nav paudusi nevienu apsvērumu šajā sakarā. Tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, tā tomēr norādīja, ka tā neapstrīd, ka Lēmums C(2008) 5383 tai kļuva zināms 2008. gada 25. septembrī, kas ir norādīts tiesas sēdes protokolā.

Vispārējās tiesas vērtējums

33 Jāatgādina, ka saskaņā ar EKL 230. panta piektās daļas noteikumiem prasība atcelt tiesību aktu ir jāiesniedz divu mēnešu termiņā no apstrīdētā akta paziņošanas prasītājam. Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 2. punktu šis termiņš ir jāpagarina, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, par fiksētu desmit dienu termiņu.

34 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šis termiņš prasības iesniegšanai ir obligāti ievērojams un lietas dalībnieki vai tiesa to nevar mainīt, un tas ir noteikts, lai nodrošinātu tiesisko situāciju skaidrību un drošību un novērstu jebkādu diskrimināciju vai patvaļīgu rīcību tiesvedības gaitā (Tiesas 1997. gada 23. janvāra spriedums lietā C-246/95 *Coen*, *Recueil*, I-403. lpp., 21. punkts, un Pirmās instances tiesas 1997. gada 18. septembra spriedums apvienotajās lietās T-121/96 un T-151/96 *Mutual Aid Administration Services*/Komisija, *Recueil*, II-1355. lpp., 38. punkts).

35 Šajā gadījumā saskaņā ar Reglamenta 101. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu un 101. panta 2. punktu termiņu prasības iesniegšanai par Lēmumu C(2008) 5383 sāka skaitīt 2008. gada 26. septembrī, proti, dienu pēc tam, kad minētais lēmums tika darīts zināms Luksemburgas Lielhercogistei.

36 Termiņš prasības iesniegšanai par šo lēmumu, ko veido ne tikai EKL 230. panta piektajā daļā paredzētais divu mēnešu termiņš, bet arī Reglamenta 102. panta 2. punktā paredzētais termiņš, kuru nosaka, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, līdz ar to beidzās 2008. gada 5. decembrī.

37 No tā izriet, ka tiktāl, ciktāl šī prasība atcelt tiesību aktu, kas tika iesniegta 2008. gada 16. decembrī, attiecas uz Lēmumu C(2008) 5383, tā tika iesniegta novēloti un līdz ar to ir jāatzīst par nepieņemamu. Prasība savukārt ir pieņemama tiktāl, ciktāl tā attiecas uz Lēmumu C(2008) 5730, jo šis lēmums Luksemburgas Lielhercogistei tika darīts zināms tikai 2008. gada 7. oktobrī.

Par lietas būtību

38 Savas prasības pamatojumam Luksemburgas Lielhercogiste būtībā izvirza divus pamatus. Pirmais pamats ir pamatots ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu. Otrais pamats ir pamatots ar Regulas Nr. 1260/1999 39. panta 2. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu, jo Komisija apturēja maksājumus, kas saistīti ar attiecīgo palīdzību, kaut gan izvirzītie nosacījumi nebija izpildīti.

39 Runājot par kārtību, kādā ir jāizskata Luksemburgas Lielhercogistes izvirzītie pamati, kas ir jautājums, kurā lietas dalībnieku viedoklis atšķiras, pamatu, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 1260/1999 39. panta 2. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu, šķiet lietderīgi izskatīt pirms pamata, kurš ir pamatots ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principa neievērošanu.

Par pamatu, kas ir pamatots ar Regulas Nr. 1260/1999 39. panta 2. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

40 Luksemburgas Lielhercogiste norāda, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1260/1999 39. panta 2. punkta c) apakšpunktu, jo tā ir apturējusi attiecīgo palīdzību, kaut arī šajā tiesību normā izvirzītie nosacījumi nebija izpildīti. Secinājums, ka bija būtiski trūkumi, kas varētu izraisīt sistemātiskus pārkāpumus, ir acīmredzami nepareizs. Pat ja pieņem, ka pārkāpumi varētu būt izdarīti, tie būtu bijuši nebūtiski un nesistemātiski.

41 Pirmkārt, attiecībā uz vadošās iestādes un maksātājas iestādes organizāciju ne Regulas Nr. 438/2001 3. pants, ne arī kāda cita minētās regulas tiesību norma neaizliedz to, ka šīs abas iestādes pieder vienai un tai pašai struktūrai. Šis gadījums turklāt ir paredzēts tās pašas regulas 9. panta 4. punktā un nekas neaizliedz vadošajai iestādei un maksātājai iestādei savas pārbaudes veikt kopīgi. Pieprasot šādu funkcionālās nošķirtības pakāpi, Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Replikā Luksemburgas Lielhercogiste precizē, ka, ja abu iestāžu kontrolieri patiešām kontroli veic vienlaikus attiecībā uz vienu un to pašu galīgo saņēmēju, tas nerada nekādu risku, ka kontrolieris un kontrolētais varētu sadarboties, ņemot vērā valsts tiesību normas, kas piemērojamas Luksemburgā Civildienesta jomā.

42 Otrkārt, attiecībā uz pirmā līmeņa pārbaudēm, ko veic vadošā iestāde, un izdevumu sertificēšanu, ko veic maksātāja iestāde, Luksemburgas Lielhercogiste norāda,

ka kaskādes veida izdevumu sertificēšana, proti, valsts vadošās iestādes izvēle deklarēt izdevumus, attiecībā uz kuriem ir šaubas, bet kuru nekompensējamības juridiskā kvalifikācija vēl nav noteikta deklarācijas iesniegšanas brīdī, atbilst Regulas Nr. 438/2001 4. pantam. Tāpat arī tas, ka tiek izslēgts tikai tā saukto "daļēji nekompensējamo" izdevumu neatbilstošais elements, nevis visi izdevumi, nav pretrunā šai tiesību normai. Tas nodrošina valsts iestādēm rīcības brīvību attiecībā uz tajās esošo vadības un kontroles sistēmu darbību, ar noteikumu, ka šīs sistēmas paredz procedūras, lai pārbaudītu līdzfinansēto preču un pakalpojumu nodošanu un deklarēto izdevumu esamību, un nodrošina, ka tiek ievēroti attiecīgajos Komisijas lēmumos paredzētie nosacījumi. Turklāt Luksemburgas Lielhercogiste uzskata, ka 2005. gada 21. decembra darba dokuments, kas attiecas uz labu praksi saistībā ar vadības pārbaudēm, kuras dalībvalstīm jāveic attiecībā uz projektiem, kas līdzfinansēti no struktūrfondiem un kohēzijas fondiem, uz kuru Komisija atsaukusies savas interpretācijas pamatojumam, programmu izpildes brīdī nebija jāņem vērā. Ņemot vērā Luksemburgas iestāžu veikto *a posteriori* kontroli, Savienības finansiālās intereses noteikti ir nodrošinātas.

43 Treškārt, Luksemburgas Lielhercogiste uzskata, ka secinājumi, kuri izdarīti 2007. gada 29. novembra revīzijas ziņojumā par revīzijas liecībām un kuri ir pārņemti apstrīdēto lēmumu 30.–32. punktā, un saskaņā ar kuriem vadošās iestādes rīcībā esošie lietas materiāli ir nepilnīgi un tajos nav atsevišķu būtisku elementu, lai pierādītu izdevumu kompensējamību un likumību, ir neprecīzi. Uz šo aspektu turklāt Luksemburgas iestādes atsaucās jau savos 2008. gada 16. janvāra apsvērumos, kuros īpaši bija uzsvērts, ka visu informāciju par detalizētu budžetu un par sasniedzamajiem rezultātiem noteikti bija iespējams atrast kandidātu pieteikuma veidlapā, kas attiecas uz katru finansēto projektu. Visbeidzot, atbildē uz repliku Luksemburgas Lielhercogiste uzsver, ka it kā trūkstošo informāciju Komisija valsts iestādēm nebija lūgusi sniegt.

44 Komisija apstrīd visus Luksemburgas Lielhercogistes argumentus. Komisija uzsver, ka pretēji tam, ko apgalvo Luksemburgas Lielhercogiste, šajā gadījumā jautājums

nekādā ziņā nav par nebūtiskiem pārkāpumiem, bet par konkrētu skaitu būtisku trūkumu, kas saistīti ar organizāciju, pirmā līmeņa pārbaudēm, kas jāveic vadošajai iestādei, izdevumu deklarāciju sertificēšanu, kas jāveic maksātājai iestādei, un revīzijas liecībām, kas veido vadības un kontroles sistēmu galvenos elementus un kas katrs pamatoja starpposma maksājumu apturēšanu.

Vispārējās tiesas vērtējums

45 Vispirms ir svarīgi atgādināt, ka no judikatūras izriet, ka tiesību norma, saskaņā ar kuru tikai izdevumi, kas radušies valsts iestādēm saskaņā ar Kopienu tiesību normām, ir sedzami no budžeta līdzekļiem, ir piemērojama arī finanšu atbalsta piešķiršanai no ESF (Tiesas 2005. gada 15. septembra spriedums lietā C-199/03 Īrija/Komisija, Krājums, I-8027. lpp., 26. punkts).

46 Saskaņā ar Regulas Nr. 1260/1999 39. panta 2. punkta c) apakšpunktu Komisija aptur starpposma maksājumus, ja, veicot vajadzīgās pārbaudes, tā secina, ka vadības vai kontroles sistēmā ir būtiski trūkumi, kas var izraisīt sistemātiskus pārkāpumus. Tās pašas regulas 39. panta 3. punktā ir norādīts, ka Komisija attiecīgā gadījumā var veikt vajadzīgās finanšu korekcijas, pilnībā vai daļēji anulējot fondu ieguldījumu attiecīgajai palīdzībai.

47 Saskaņā ar prasību par labu finanšu pārvaldību, kas ir pamatā struktūrfondu līdzekļu izlietojumam, un ņemot vērā valsts iestāžu saistības šī izlietojuma nodrošināšanā, dalībvalstu pienākums ieviest vadības un kontroles sistēmas, kurš paredzēts Regulas

Nr. 1260/1999 38. panta 1. punktā un kura īstenošanas kārtība ir precizēta Regulas Nr. 438/2001 2.–8. pantā, ir būtisks.

48 Šajā gadījumā ir jānosaka, vai Komisija pamatoti ir apturējusi starpposma maksājumus, kas attiecas uz programmu *EQUAL* Luksemburgas Lielhercogistē, ņemot vērā trūkumus, ko tā atklājusi un kas ir saistīti, pirmkārt, ar vadošās iestādes un maksātājas iestādes organizāciju, otrkārt, ar pirmā līmeņa pārbaudēm, ko veikusi vadošā iestāde, un izdevumu deklarāciju sertificēšanu, ko veic maksātāja iestāde, un, treškārt, ar revīzijas liecībām.

49 Pirmkārt, attiecībā uz vadošās iestādes un maksātājas iestādes organizāciju Komisija 2007. gada 29. novembra revīzijas ziņojuma 3.1.1.5. punktā ir norādījusi, ka "šķiet, ka personas, kam ir pienākums veikt pārbaudes, kuras paredzētas [Regulas Nr. 438/2001] 4. pantā, un pārbaudes, kas paredzētas [minētās regulas] 9. pantā, lai sertificētu izdevumus, šīs funkcijas veic kopīgi".

50 No šī argumenta Komisija Lēmuma C(2008) 5730 18. apsvērumā ir secinājusi, ka "vadošās iestādes un maksātājas iestādes organizāciju nevarēja uzskatīt par atbilstošu un tā neatbilda prasībām, kas paredzētas Regulas Nr. 438/2001 3. pantā (skaidrs funkciju definējums un sadalījums un pienācīga to nošķiršana; garantija, ka funkcijas tiks veiktas pietiekami labi)". Luksemburgas Lielhercogiste būtībā norāda, ka pretēji Komisijas atbalstītajai interpretācijai pārbaudes, ko kopīgi veic vadošā iestāde un maksātāja iestāde attiecībā uz palīdzību, kura ir paredzēta Lēmumā C(2008) 5730 (turpmāk tekstā — "*EQUAL* palīdzība"), un ko veikušas attiecīgi maksātāja iestāde un vadošā iestāde, nav pretrunā Regulai Nr. 438/2001.

51 Šajā sakarā ir svarīgi atgādināt, ka Regulas Nr. 438/2001 3. panta a) punktā ir paredzēts, ka "[vadošo] iestāžu un maksātāju iestāžu, kā arī starpniecības iestāžu vadības un kontroles sistēmas proporcionāli sniegtās palīdzības apjomam paredz attiecīgās organizācijas funkciju skaidru definējumu, sadalījumu un — ja tas vajadzīgs nevainojamas finanšu darbības nodrošināšanai — funkciju pienācīgu nošķiršanu".

52 Kaut arī, kā to norāda Luksemburgas Lielhercogiste, šīs regulas 9. panta 4. punkts pieļauj, ka vadošā iestāde un maksātāja iestāde pieder vienai un tai pašai struktūrai, ir nepieciešams arī attiecīgās organizācijas funkciju "skaidrs sadalījums" un "pienācīga nošķiršana".

53 Šajā gadījumā no Lēmuma C(2008) 5730 pamatojuma šajā jautājumā skaidri izriet, ka Komisija ir norādījusi drīzāk nevis uz pārkāpumu konstatējumu minēto iestāžu veiktajās pārbaudēs, bet gan uz to neuzticamību. Komisija uzskata, ka vadības un maksājumu funkciju kopīga īstenošana rada šaubas attiecībā uz pārbaudes veikušo personu objektivitāti, ņemot vērā tuvumu un "sadarbību", ar ko šāda īstenošana ir saistīta. Īpaši no Lēmuma C(2008) 5730 septiņpadsmitā apsvēruma izriet, ka "Regulas Nr. 438/2001 4. pantā paredzētās pārbaudes un šīs pašas regulas 9. pantā paredzētās pārbaudes nevar [..] veikt kopīgi, jo pastāv risks traucēt iestādei, kurai ir uzlikts pienākums sertificēt maksājumu pieteikumus, izdarīt vērtējumu".

54 Šis apsvērums ir jāpierāda. Tā kā vadošajai iestādei un maksātājai iestādei saskaņā ar tiesisko regulējumu, kas piemērojams ESF finansētajai palīdzībai, ir jāveic atšķirīgas pārbaudes dažādās stadijās, šīm iestādēm uzticēto funkciju vienlaicīga veikšana rada būtisku koordinācijas risku vai pat minēto pārbaužu saplūšanas risku un tādējādi var radīt šaubas par minēto pārbaužu ticamību.

55 Tādējādi, tā kā nav pamata atsaukties uz norādēm darba dokumentā attiecībā uz labu praksi, kas saistīta ar maksātājas iestādes sertificēšanas funkciju, kuru Komisijas dienesti nodevuši dalībvalstīm un kuru Komisija minējusi, Komisija pamatoti ir secinājusi, ka Luksemburgas maksātājas iestādes un vadošās iestādes organizācija ir pretrunā Regulas Nr. 438/2001 3. pantam.

56 Otrkārt, attiecībā uz trūkumiem pirmā līmeņa pārbaudēs, ko veic vadošā iestāde, un izdevumu sertificēšanā, kuru veic maksātāja iestāde, Luksemburgas Lielhercogiste būtībā norāda, ka, kritizējot pirmā līmeņa pārbaužu un sertificēšanas sistēmu, kas attiecas uz *EQUAL* palīdzību, Komisija nav ņēmusi vērā, ka nekādi nekompensējami izdevumi faktiski nav ņemti vērā pārbaudēs, kas veiktas *a posteriori*, un ka Kopienas finansiālās intereses tomēr ir ievērotas.

57 Jāuzsver, ka Komisija savā 2007. gada 29. novembra revīzijas ziņojumā ir norādījusi, ka attiecībā uz atsevišķiem izdevumiem ne tikai vadošā iestāde nebija veikusi vai bija nepietiekami veikusi pirmā līmeņa pārbaudes, pārkāpjot Regulas Nr. 1260/1999 34. pantu un Regulas Nr. 438/2001 4. pantu, bet arī maksātāja iestāde nebija veikusi izdevumu sertificēšanu atbilstoši Regulas Nr. 1260/1999 38. panta 1. punkta d) apakšpunktam un Regulas Nr. 438/2001 9. pantam. Šīs iestādes zināmā skaitā gadījumu bija deklarējušas izdevumus, attiecībā uz kuriem tām bija šaubas. Precīzāk runājot, vadošā iestāde bija veikusi nepilnīgas deklarēto izdevumu pārbaudes. Turklāt iespējamos pārkāpumu konstatējumus pirmā līmeņa pārbaužu ietvaros maksātāja iestāde nebija sistemātiski ņēmusi vērā izdevumu deklarāciju sertificēšanas stadijā.

58 Šādi trūkumi ir vadības un kontroles sistēmu būtiski trūkumi, kas var izraisīt sistemātiskus pārkāpumus. Gan vadošās iestādes veikto pirmā līmeņa pārbaužu stadijā, gan maksātājas iestādes veiktās sertificēšanas stadijā, kas veido labas finanšu pārvaldības garantijas, valsts iestādēm *ex ante* un pilnībā ir jāpārliecinās gan par plānoto izdevumu esamību, gan par to atbilstību. Pretēji tam, ko apgalvo Luksemburgas Lielhercogiste, nepietiek, ka valsts iestādes veic pārbaudes *ex post*, kam attiecīgā gadījumā seko finanšu korekcijas.

59 Treškārt, šie apsvērumi ir attiecināmi arī uz revīzijas liecību uzraudzību, kas paredzēta Regulas Nr. 438/2001 7. pantā. Šajā sakarā Luksemburgas Lielhercogiste nav pierādījusi, ka vienkārša norāde uz kandidātu pieteikuma veidlapām, kas attiecas uz *EQUAL* palīdzību, pati par sevi varēja sniegt visas precīzās norādes, kas paredzētas minētās regulas 7. panta 2. un 3. punktā.

60 Šajā aspektā ir svarīgi uzsvērt, ka Regulas Nr. 438/2001 1. pielikumā ar virsrakstu "Pietiekamām revīzijas liecībām vajadzīgās informācijas apraksts" ir sniegtas ļoti precīzas norādes attiecībā uz valsts iestāžu pienākumiem. Tajā skaidri ir norādīts, ka šīm iestādēm pārvaldībai atbilstošā līmenī ir jāuztur un jāsaglabā uzskaites dokumenti, kā arī visa informācija par katru līdzfinansēto darbību.

61 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, Komisija pamatoti ir secinājusi, ka vadības un kontroles sistēmās ir būtiski trūkumi, kas varētu izraisīt sistemātiskus pārkāpumus, un tādējādi apturēja starpposma maksājumus attiecībā uz *EQUAL* palīdzību. Šajā

sakarā svarīgi ir atgādināt, ka Kopienas atbalsta pieprasītāju un saņēmēju pienākums pārliecināties, ka tie sniedz Komisijai pietiekami precīzu informāciju, lai kontroles un pierādīšanas sistēma, kas ieviesta, lai pārbaudītu, vai ir izpildīti atbalsta piešķiršanas nosacījumi, varētu pareizi darboties, ir raksturīgs ESF atbalsta sistēmai un būtisks tās darbībai (pēc analoģijas skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 6. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-251/05 un T-425/05 *Mediocurso*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Tādējādi šo pamatu nevar apmierināt.

Par pamatu, kas ir pamatots ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

63 Luksemburgas Lielhercogiste uzskata, ka Komisija ir pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, jo preventīvajos revīzijas ziņojumos, kas nosūtīti attiecīgi 2002. gada 22. augustā un 2003. gada 4. septembrī, kā arī 2005. gada 7. februāra revīzijas ziņojumā tā skaidri konstatējusi, ka vadības un kontroles sistēmas saistībā ar attiecīgo palīdzību sniedz ļoti labas garantijas. Tādējādi Komisija šo revīziju laikā ir izdarījusi secinājumus, kas ir diametrāli pretēji tiem, kuri izdarīti apstrīdētajos lēmumos.

64 Pirmkārt, šīs 2002. un 2003. gada preventīvās revīzijas, kas veiktas atbilstoši Regulas Nr. 1260/1999 38. panta 2. punktam, bija vienīgās, kuras tika veiktas paredzētajā plānošanas laika posmā, un, otrkārt, apstrīdētie lēmumi tika pieņemti tikai pēc revīzijas, kas veikta pēc šī laika posma, proti, brīdī, kad vairs nebija iespējams izdarīt izmaiņas attiecīgajās vadības un kontroles sistēmās. Šajā gadījumā Luksemburgas iestādēm nebija nekāda iemesla neuzticēties minētajos ziņojumos ietvertajam vērtējumam attiecībā uz to vadības un kontroles sistēmu atbilstību.

65 Luksemburgas Lielhercogiste precizē, ka iepriekš veikto revīziju laikā Komisijas dienesti skaidri bija apstiprinājuši vadošās iestādes un maksātājas iestādes organizācijas veidu, kā arī revīzijas liecību uzraudzību un kaskādes veida izdevumu sertifikācijas procedūru, ko īsteno Luksemburgas iestādes.

66 Darba dokumenti par labu praksi, uz kuriem atsaucas Komisija, ņemot vērā acīmredzamo, tika izstrādāti 2005. gada beigās, proti, labu laiku pēc tam, kad sāka piešķirt palīdzību attiecībā uz atbilstošo plānošanas laika posmu.

67 2005. gada 7. februāra ziņojumā, kas tika sagatavots pēc 2004. gada jūnija papildu revīzijas un ko Komisija ir iesniegusi iebildumu raksta pielikumā, ir apstiprināts, ka Komisijas dienesti kopumā bija apmierināti ar projektu atlases, izdevumu deklarēšanas un kontroles sistēmu.

68 Luksemburgas Lielhercogiste uzskata, ka pretēji Komisijas aizstāvētajai nostājai 2002. gada jūlija, 2003. gada jūlija un 2004. gada jūnija revīzijām nebija ierobežota rakstura. Objektīvi izskatot trīs revīzijas ziņojumus, kas saistīti ar minētajām revīzijām, jāsecina, ka tās tika veiktas pēc padziļinātas pārbaudes, lai, pirmkārt, noskaidrotu, vai

faktiski ieviestās procedūras patiešām atbilst Komisijai paziņotajām procedūrām un vai tās atbilst piemērojamajam tiesiskajam regulējumam, un lai, otrkārt, veicot atlasi no īpašiem sponsoriem, pārbaudītu, vai sistēmas var tikt pareizi apstiprinātas. Šajā sakarā nevar ne apgalvot, ne pārmest Luksemburgas Lielhercogistei, ka šo revīziju laikā pārbaudīto darbību atlase bija ierobežota un tādējādi nebija reprezentatīva.

69 Līdz ar to Komisija bija pilnībā informēta un pilnībā bija apstiprinājusi Luksemburgas vadības un kontroles sistēmas.

70 Komisija apstrīd Luksemburgas Lielhercogistes argumentus. Tā būtībā norāda, ka revīzijas ziņojumi nevar radīt tiesisko paļāvību un ka tie katrā ziņā šādu tiesisko paļāvību neradīja šajā gadījumā.

Vispārējās tiesas vērtējums

71 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesības atsaukties uz tiesisko paļāvību ir pakārtotas trīs kumulatīvu nosacījumu izpildei. Pirmkārt, administrācijai ieinteresētajai personai ir jābūt sniegušai precīzu, beznosacījumu un saskaņotu apliecinājumu no kompetentiem un uzticamiem avotiem. Otrkārt, šim apliecinājumam jābūt tādam, kas var radīt tiesisku paļāvību personai, uz kuru tas attiecas. Treškārt, sniegtajam apliecinājumam ir jāatbilst piemērojamajiem tiesību noteikumiem (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 30. jūnija spriedumu lietā T-347/03 *Branco*/Komisija, Krājums, II-2555. lpp., 102. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2006. gada 23. februāra

spriedumu lietā T-282/02 *Cementbouw Handel & Industrie*/Komisija, Krājums, II-319. lpp., 77. punkts).

72 Šajā gadījumā rodas jautājums, vai 2002., 2003. un 2005. gada revīzijas ziņojumos iekļautais vērtējums par ESF līdzfinansētajiem projektiem var radīt tiesisku paļāvību valsts iestādēm, kam ir pienākums galvenokārt pārvaldīt un kontrolēt palīdzību.

73 Šajā sakarā no iedibinātās judikatūras izriet, ka uz tiesiskās paļāvības aizsardzības pārkāpumu nevar atsaukties persona, kas ir izdarījusi acīmredzamu spēkā esošā tiesiskā regulējuma pārkāpumu (šajā ziņā skat. Tiesas 1985. gada 12. decembra spriedumu lietā 67/84 *Sideradria*/Komisija, *Recueil*, 3983. lpp., 21. punkts, un Tiesas 2004. gada 25. novembra rīkojumu lietā C-18/03 P *Vela* un *Tecnagrind*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 117.-119. punkts; Pirmās instances tiesas 2003. gada 9. aprīļa spriedumu lietā T-217/01 *Forum des migrants*/Komisija, *Recueil*, II-1563. lpp., 76. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Tādējādi jau judikatūrā ir precizēts, ka tiesiskās paļāvības aizsardzības princips neliedz apturēt Kopienas atbalstu, ja minētā atbalsta piešķiršanai paredzētie nosacījumi acīmredzami nav ievēroti (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 1999. gada 29. septembra spriedumu lietā T-126/97 *Sonasa*/Komisija, *Recueil*, II-2793. lpp., 39. punkts, un 2006. gada 14. decembra spriedumu lietā T-162/04 *Branco*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 123. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Šajā gadījumā, kā izriet no pirmā pamata pārbaudes, Komisija, nepieļaujot acīmredzamu kļūdu vērtējumā, Lēmumā C(2008) 5730 secināja, ka "vadības un kontroles sistēmās" bija "vairāki būtiski trūkumi", kas var izraisīt sistemātiskus pārkāpumus, un ka tādējādi bija jāaptur starpposma maksājumi, kas attiecās uz *EQUAL* palīdzību.

76 Šādi pārkāpumi tāpat kā acīmredzama Kopienu tiesiskā regulējuma, pamatojoties uz kuru ir pieņemts lēmums par Kopienas atbalsta piešķiršanu, vai lēmumā par atbalsta piešķiršanu ietverto noteikumu neievērošana (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Sonasa*/Komisija, 35., 36. un 39. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *Vela* un *Tecnagrind*/Komisija, 117. un 118. punkts) ir jākvalificē kā acīmredzami spēkā esošā tiesiskā regulējuma pārkāpumi.

77 Iespējama tādu pārkāpumu esamība, kas nav izmeklēti vai atklāti iepriekš, nekādā ziņā nevar pamatot tiesisko paļāvību (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. Tiesas 2003. gada 16. oktobra spriedumu lietā C-339/00 Īrija/Komisija, *Recueil*, I-11757. lpp., 81. punkts). Tāpat arī nekas neliedz Komisijai pēc tam, kad tā īpašas kontroles rezultātā atklājusi pienākumu neizpildi, piemērot atbilstošas finansiālas sankcijas. Valsts iestādes, kas galvenokārt ir atbildīgas par palīdzības finanšu kontroli (skat. Regulas Nr. 1260/1999 38. panta 1. punktu), nevar atbrīvoties no savas atbildības, atsaucoties uz to, ka Komisija iepriekšējās kontroles laikā nav konstatējusi nevienu pārkāpumu (šajā ziņā skat. Tiesas 1999. gada 22. aprīļa spriedumu lietā C-28/94 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-1973. lpp., 76. punkts).

78 Tādējādi, tā kā tika pierādīts, ka ir izdarīti būtiski pārkāpumi attiecībā uz piemērojamo tiesisko regulējumu, Luksemburgas Lielhercogiste nevar apgalvot, ka laikā no 2002. līdz 2004. gadam veikto revīziju ziņojumos iekļautais vērtējums ir radījis pamatotu paļāvību uz to, ka šajā lietā aplūkojamā vadības un kontroles sistēma atbilst Kopienu tiesiskajam regulējumam, un tādējādi uz to, ka saistībā ar *EQUAL* palīdzību veiktie maksājumi ir piešķirti galīgi.

79 Katrā ziņā, kā Komisija to uzsvēra tiesas sēdē, revīzijas ziņojumi, ko Komisijas dienesti sagatavojuši no struktūrfondiem finansēto darbību īstenošanas ietvaros, principā nevar pamatot tiesisko paļāvību šī sprieduma 71. punktā minētās judikatūras nozīmē uz to, ka vadības un kontroles sistēmas, kas dalībvalstīm jāievieš, ir atbilstīgas. Šādi

ziņojumi parasti tiek sagatavoti pētījuma rezultātā, pamatojoties uz reprezentatīviem, neizsmeļošiem elementiem, kas attiecas uz palīdzību, un tajos tikai ir konstatēta situācija, kura novērota dienā, kad revīzija tikusi veikta. Turklāt šie ziņojumi atspoguļo tikai to speciālistu profesionālo viedokli, kas atbildīgi par pārbaužu veikšanu uz vietas, nevis Komisijas viedokli, kas tiek pausts tikai vēlāk, pēc procedūras, kura balstīta uz pušu sacīkstes principu un kurā aktīvi iesaistījusies attiecīgā dalībvalsts.

80 Šis apsvērums šajā gadījumā ir pieņemams vēl jo vairāk tāpēc, ka no lietas materiāliem neizriet, ka secinājumi, kas izdarīti pirms 2007. gada 29. novembra ziņojuma sagatavotajos revīzijas ziņojumos, Luksemburgas iestādēm sniedza jebkādu precīzu apliecinājumu, kas varētu pamatot cerības uz *EQUAL* palīdzības vadības un kontroles sistēmu atbilstību un tādējādi būtu varējis pamatot tiesisko paļāvību uz to, ka Komisija neapturēs Kopienas finanšu atbalstu, kas piešķirts saistībā ar minēto palīdzību.

81 Iepriekšējiem revīzijas ziņojumiem acīmredzami nebija ne tāda paša mērķa, ne arī tādas pašas piemērojamības kā 2007. gada 29. novembra revīzijas ziņojumam. Pirmkārt, ziņojumā, kas attiecas uz 2002. gada 8.–12. jūlijā veikto preventīvo revīziju, skaidri ir norādīts, ka tā mērķis ir sniegt "vispārēju pārskatu par vadības, maksājumu un kontroles sistēmas, kas saistīta ar palīdzību, iezīmēm". Šī revīzija saskaņā ar minētajā ziņojumā norādīto bija tikai "ļāvusi apliecināt, ka dalībvalsts ieviestā vadības un kontroles sistēma sniedza pietiekamas garantijas", pamatojoties uz "teorētisku pārskatu". Otrkārt, 2003. gada 4. septembra ziņojumā, kas attiecas uz 2003. gada jūlijā veikto revīziju, ir minēts, ka papildus pārskatam par noslēgtajām procedūrām, kas attiecas uz plānošanas laika posmu no 1994. līdz 1999. gadam, tajā bija paredzēts sniegt "informāciju par pārbaudi, kas veikta pēc 2002. gada revīzijas ziņojuma". Treškārt, 2005. gada 7. februāra ziņojuma, kas attiecas uz 2004. gada jūnija revīziju, mērķis bija sniegt informāciju par situāciju, pamatojoties uz dažādiem tiesību aktu aspektiem, ar ko saskārušies revidenti (skat. minētā ziņojuma I daļas 6. punktu).

82 Tādējādi šo revīziju mērķis ir veikt atsevišķas pārbaudes attiecībā uz *EQUAL* palīdzības vadības un kontroles sistēmu ieviešanu. Tikai 2007. gada 29. novembra revīzijas ziņojums, kurā kā mērķis ir norādīts, ka ir paredzēts "kontrolēt projektus, pamatojoties uz nejaušu atlasi, lai apstiprinātu vadības un kontroles sistēmu uzticamības līmeni attiecībā uz plānošanas laika posmu no 2000. līdz 2006. gadam", varēja apliecināt uzticamības līmeni, kāds noteikts sistēmām, kas darbojās iepriekšējo revīziju laikā (skat. minētā ziņojuma 1. punktu). To, ka šis galīgais revīzijas ziņojums tika sagatavots tikai pēc šajā gadījumā aplūkojamā plānošanas laika posma, proti, pēc laika posma, kas ilga no 2000. līdz 2006. gadam, Komisijai nevar pārmest, jo tas ir raksturīgs finanšu kontroles sistēmai, kas izriet no Regulas Nr. 1260/1999.

83 Šo iemeslu dēļ ir jānoraida arī Luksemburgas Lielhercogistes izvirzītais otrais pamats un tādējādi visa prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

84 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Luksemburgas Lielhercogistei spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Luksemburgas Lielhercogiste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 18. jūnijā.

[Paraksti]